

PROP DE VOSALTRES

La festa i la celebració de la fe

Al llarg de l'estiu se celebren en molts dels nostres pobles les festes majors dedicades a la Mare de Déu o a algun sant que és venerat amb especial devoció. En moltes ocasions he pogut comprovar amb alegria que aquests dies són especialment significatius en el ritme de vida dels pobles, perquè s'intensifica la convivència entre familiars i amics i, a més, constitueixen una ocasió perquè aquells que per raó de treball o altres causes van haver de traslladar-se a viure a altres llocs, es retroben amb les seves arrels.

Des que estic en la diòcesi he tingut ocasió de participar en moltes d'aquestes celebracions i de comprovar com en elles s'expressa l'ànima dels pobles; he pogut gaudir de la bellesa de les tradicions, que es mantenen amb un gran esforç malgrat la despoblació crònica que es viu en algunes zones de la diòcesi. Des d'aquí vull expressar a tots la meua admiració per tanta riquesa de fe i de tradició que, encara avui, podem viure i gaudir.

Però sobretot hem de valorar el fet que durant aquests dies surt a la llum l'ànima creient que hi ha als nostres pobles i ciutats. Efectivament, en la festa comprovem que la devoció a la Mare de Déu i als sants patrons està viva en el cor de moltes persones. En les festes s'experimenta d'una manera especial la proximitat consoladora de Maria i dels sants, que es viu com una presència viva, capaç de despertar sentiments que sorgeixen del més profund de cadascú de nosaltres. Per això les nostres festes són, sobretot, un moment per alegrar-nos pel do de la fe que il·lumina i guia la nostra vida.

El papa Francesc, en l'exhortació *Evangelii Gaudium*, dedica unes belles pàgines a recordar-nos la importància de la religiositat popular en la vida de l'Església, perquè ella ajuda a mantenir la fe dels senzills; i també a anunciar l'Evangelí, perquè el Senyor pot servir-se d'aquestes devocions que hem rebut dels nostres avantpassats per tocar el cor de moltes persones i despertar en elles l'amor cap a Ell.

És important que en les nostres parròquies valorem la força evangelitzadora d'aquestes celebracions i que les cuidem i les preparem amb cura. No oblidem que les tradicions que cada any revivim en les festes dels nostres pobles i ciutats,

han nascut i són expressió de la bellesa de la fe, i estan al servei d'aquesta mateixa fe que durant aquests dies s'expressa i es viu amb especial alegria i fervor.

A tots els qui ja heu celebrat les vostres festes majors i als qui les aneu a viure pròximament, vull desitjar-vos que experimenteu sempre la protecció de la Santíssima Verge Maria i dels sants patrons. A través d'ells ens arriba la benedicció del Senyor.

Amb el meu afecte i la meua benedicció,

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Vull seguir Jesús

Dia d'estiu en un dels campaments que organitza una escola. Els acampats, un bon grup de joves, estudiants d'ESO. Els monitors, antics alumnes, ara universitaris que han seguit la formació reglada per a aquest tipus d'activitat de lleure i la formació que comporta treballar al costat de companys amb anys d'experiència, entusiasme i sentit de pertinença a un grup amb una identitat educativa ben definida. És una activitat tradicional a l'escola, fa molts anys que s'organitza. L'equip de monitors està cohesionat, es treballa a fons la preparació de l'activitat i la seva revisió.

No tots els acampats són creients i practicants, però tots saben que l'Evangelí de Jesús és al rerefons del que es fa i es diu al campament. La vivència i celebració de la fe són aspectes contemplats en el dia a dia de les activitats. El consiliari fa molts anys que els acompanya. Ara que ja és gran, encara visita cada any els cinc campaments. Avui han celebrat l'eucaristia. Ben preparada i ambientada en el temple de la natura, obert a la immensitat del cel. Acabada la celebració, un noi de catorze anys s'ha apropat al celebrant i, sense massa preàmbuls, li ha preguntat al sacerdot: «El curs vinent

seràs a l'escola?». I després de la resposta: «Confio que sí», ha afegit: «Vull que em preparis per al baptisme i per fer la primera comunió. Vull seguir Jesús». Quina petició tan magnífica en la seva senzillesa! «Vull seguir Jesús». I quina satisfacció per als seus educadors, que han fet present Jesús en tants campaments, com un monitor més!

Aquesta petició enceta el camí de la iniciació cristiana que, amb l'ajuda de Déu i el testimoni dels catequistes i de la comunitat, acabarà en els sagraments d'iniciació a la vida nova en el Crist al qual s'unirà de manera especial. En el temps de preparació re-

brà els coneixements que l'introduiran en la vida cristiana; descobrirà la centralitat de la Paraula procurant fer-ne referent de vida; la possibilitat d'adreçar-se a Déu —Pare, Fill i Esperit Sant— en la pregària; la dimensió comunitària eclesial de les celebracions en la litúrgia i l'exercici de l'amor en la caritat. «És a dir, els qui viuen en Crist són una creació nova. El que era antic ha passat; ha començat un món nou» (2Co 5,17). Fet el camí de preparació serà plena de sentit l'afirmació feta en acabar la missa del campament: «Vull seguir Jesús.»

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

La fiesta y la celebración de la fe

A lo largo del verano se celebran en muchos de nuestros pueblos las fiestas mayores dedicadas a la Virgen María o a algún santo que es venerado con especial devoción. En muchas ocasiones he podido comprobar con alegría que estos días son especialmente significativos en el ritmo de vida de los pueblos, porque se intensifica la convivencia entre familiares y amigos, y además constituyen una ocasión para que aquellos que, por razón de trabajo o por otras causas tuvieron que trasladarse a vivir a otros lugares, se reencontran con sus raíces.

Desde que estoy en la diócesis he tenido ocasión de participar en muchas de estas celebraciones y de comprobar cómo en ellas se expresa el alma de los pueblos; he podido disfrutar de la belleza de las tradiciones, que se mantienen con un gran esfuerzo a pesar de la despoblación crónica que se vive en algunas zonas de la diócesis. Desde aquí quiero expresar a todos mi admiración por tanta riqueza de fe y de tradición que, todavía hoy, podemos vivir y disfrutar.

Pero sobre todo hemos de valorar el hecho de que durante estos días sale a la luz el alma creyente que hay en nuestros pueblos y ciudades. Efectivamente, en la fiesta comprobamos que la devoción a la Virgen y a los santos patronos está viva en el corazón de muchas personas. En las fiestas se experimenta de una manera especial la cercanía consoladora de María y de los santos, que se vive como una presencia viva, capaz de despertar sentimientos que surgen desde lo más hondo de cada uno de nosotros. Por ello nuestras fiestas son, sobre todo, un momento para alegrarnos por el don de la fe que ilumina y guía nuestra vida.

El papa Francisco, en la exhortación *Evangelii Gaudium*, dedica unas bellas páginas a recordarnos la importancia de la religiosidad popular en la vida de la Iglesia, porque ella ayuda a mantener la fe de los sencillos; y también a anunciar el Evangelio, porque el Señor puede servirse de estas devociones que hemos recibido de nuestros antepasados para tocar el corazón de muchas personas y despertar en ellas el amor hacia Él.

Es importante que en nuestras parroquias valoremos la fuerza evangelizadora de estas celebraciones y que las cuidemos y las preparemos con esmero. No olvidemos que las tradiciones que cada año revivimos en las fiestas de nuestros pueblos y ciudades, han nacido y son expresión de la belleza de la fe, y están al servicio de esa misma fe que durante estos días se expresa y se vive con especial alegría y fervor.

A todos los que ya habéis celebrado vuestras fiestas mayores y a quienes las vais a vivir próximamente, quiero desearos que experimentéis siempre la protección de la Santísima Virgen María y de los santos patronos. A través de ellos nos llega la bendición del Señor.

Con mi afecto y mi bendición,

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

ACCIÓ CATÒLICA GENERAL

Campament de 3r Primària

Del 21 al 23 de juny, l'Acció Catòlica General de la Diòcesi, en el seu sector d'infants, va organitzar un campament a Alcossebre per a xiquets i xiquetes de 3r de Primària, és a dir, els que aquest any han fet la Primera Comunió. Van ser 52 xiquets i xiquetes de les parròquies de Sant Pere de Benicarló, Sant Joan Baptista d'Alcalà de Xivert, Sants Joans de Rossell, Sant Josep Obrer de la Ràpita i Sant Rafael del Riu, acompanyats en tot moment d'un bon equip de monitors, cuineres i mossens. Un dels objectius del campament és engrescar-los a continuar el proper any en la catequesi a les parròquies per fer més ferm el seu

procés d'incorporació i integració a les comunitats parroquials i a la vida de la fe.

Acció Catòlica General
Sector infants

ACCIÓ CATÒLICA GENERAL

Campament de 4t, 5è i 6è de Primària

Del 25 al 30 de juny, a Alcossebre, 31 xiquets i xiquetes de la catequesi de postcomunió de les parròquies de Rossell, Sant Rafael del Riu, Sant Pere de Benicarló i Sant Josep Obrer

de la Ràpita, han participat en un campament per ser investits «Cavallers Aventurers» lluitant junts per desfer l'encanteri del Bruixot i comptant sempre amb la protecció de la Fada Lluna i la direcció del Mag.

Vam aconseguir el nostre objectiu i vam aprendre una lliçó de vida: que sols no podem fer res, que ens necessitem els uns als altres per aconseguir totes aquelles coses que valen la pena, que hem de construir entre tots un caliu d'amistat, de confiança, de pau, d'alegria... És el que ens diu Jesús: que ens estimem els uns als altres.

Acció Catòlica General
Sector infants

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La pregària humil obté misericòrdia

Jesús ens vol ensenyar quina és l'actitud que cal tenir per pregar i demanar la misericòrdia del Pare. És la paràbola del fariseu i el publicà (Lc 18,9-14).

Ambdós protagonistes puguen al temple per pregar, però actuen de manera molt diferent i obtenen resultats oposats. En resum, el fariseu, que es té per just, deixa de banda el manament més important: l'amor a Déu i al proïsme.

No n'hi ha prou de preguntar-nos si preguem molt o poc, hem de preguntar-nos també com preguem, o millor, com està el nostre cor: és important examinar-lo per avaluar els pensaments, els

sentiments, i eradicar l'arrogància i la hipocresia. Només hem de pregar presentant-nos davant Déu tal com som.

La paràbola ensenya que s'és just o pecador no per la pertinença social que es té, sinó per la manera de relacionar-se amb Déu i per la manera de relacionar-se amb els germans. Els gestos de penitència i les poques i senzilles paraules del publicà donen testimoni de la consciència de la seva condició miserable. La seva pregària és essencial. Actua com un humil, segur només que és un pecador que necessita compassió. Si el fariseu no demanava res era perquè ja ho tenia tot, el publicà

només pot demanar la misericòrdia de Déu.

Presentant-se amb les mans buides, amb el cor nu i reconeixent-se pecador, el publicà ens ensenya a tots nosaltres la condició necessària per a rebre el perdó del Senyor.

Jesús acaba la paràbola amb una frase: «Jo us dic que aquest va baixar perdonat a casa seva, i no l'altre; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit» (v. 14).

Déu té una debilitat: la debilitat pels humils. Davant un cor humil, Déu obre completament el seu cor.

(Dimecres, 1 de juny de 2016.)

Pelegrinatge de la diòcesi de Tortosa al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes

De l'1 al 5 de juliol, la nostra Diòcesi realitzà el 35è pelegrinatge al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes, dintre el marc de la celebració de l'Any Jubilar de la Misericòrdia. Ens vam aplegar un total de 267 pelegrins dels arxiprestats de Ribera d'Ebre-Priorat, Terra Alta, Montsià-La Tinença, Baix Ebre, Delta-Litoral, Els Ports-Maestrat i Baix Maestrat. Presidí el pelegrinatge el Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, format per 9 sacerdots, 2 seminaristes, 42 malalts, 58 joves, 61 persones de servei i 96 pelegrins.

En arribar a Lourdes, havent sopat, el president de l'Hospitalitat, Ferran Carles, ens donà la benvinguda i presentà el pelegrinatge, amb el desig de què Maria ens acompanye, agafant-nos com a fills de la mà de la Mare i ens guiï en el nostre servei, signe de la misericòrdia del Pare. Tot seguit, Mn. Jordi Centelles, consiliari de l'Hospitalitat, ens digué que començàvem uns dies plens d'alegria i d'oportunitats, acompanyats pel nostre Bisbe i mossens, a fi que aquests dies de pelegrinatge siguen de gràcia. Finalment el nostre bisbe Enrique ens digué que aquests dies cadascú havia d'obrir-se en la veritat del seu cor i la seua vida per tal de viure uns dies plens de misericòrdia, ja que a Lourdes, lloc de gràcia i de pregària, es respira la presència misericordiosa del Senyor, sabent que la Mare ens acompanya.

Així tingué lloc en les diferents celebracions i trobades que es van realitzar, especialment en la Missa a la gruta, la Missa internacional, el Rosari amb els malalts, el bany a les piscines, les meditacions, les trobades de fe...

Gràcies a tots els qui dediquen uns dies a ajudar els malalts en els diferents serveis: A l'hospital metges i infermers/es, servei de sala, cuina, menjador, hostesses, transport, piscines... especialment els joves que dediquen els primers dies de les seues vacances a ajudar els malalts. Gràcies a tots els que, any rere any, feu possible el

pelegrinatge diocesà presidit pel nostre bisbe Enrique, qui ha pogut dedicar aquests dies a acompanyar especialment els malalts i joves i tots els pelegrins. Amb el «Cant dels adéus» ens vam aco-

miadar de la Mare de Déu de Lourdes, fins al proper any que ens puguem retrobar.

Maria Joana Querol

AGENDA

► **Dijous 8**, Sant Carles de la Ràpita, a les 19 h. Missa, Pl. del Coc.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1C 5,1-8 / SI 5 / Lc 6,6-11]. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Dimarts [1C 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19]. Sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat; Servites: beat Bonaventura de Forlí, prev.

7. ■ Dimecres [1C 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Dijous [Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé més breu: Mt 1,18-23). Naixement de la Verge Maria, festa

de tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell, ... (marededéus trobades) i d'altres; a Urgell: territori de Catalunya: Mare de Déu de Núria —patrona principal de la diòcesi d'Urgell—; al Principat d'Andorra: la Mare de Déu de Meritxell —patrona d'Andorra—; sant Adrià, soldat i mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I, papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

9. □ Divendres [1C 9,16-19.22-27 / SI 83 / Lc 6,39-42]. Mare de Déu del Claustre; Sant Pere Claver (Verdú 1580 - Cartagena d'Índies 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia; beat Frederic Ozanam.

10. ■ Dissabte [1C 10,14-22 / SI 115 / Lc 6,43-49]. A Tortosa: beat Jacint Orfanell, mr. a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrat); a Sant Feliu de Llobregat: beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, i Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura; beat sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià.

11. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Ex 32,7-11.13-14 / SI 50 / 1Tm 1,12-17 / Lc 15,1-32 (o bé més breu: 15,1-10)]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620 - Roma 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. iv); santa Teodora Alexandrina, penitent.

Diuenge XXIII de durant l'any

COMENTARI

Estimem molt família i amics i estimem Déu encara més

Salomó es pregunta *quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat de Déu?* I ho raona: *Si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans —les coses de la terra—, qui hauria estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel?*

Només el do diví de la Saviesa li permetrà conèixer *què desitja Déu* i així guiar el Poble amb *la Saviesa que salva*.

En la seva carta-targeta a Filèmon, intercedeix l'Apòstol a favor d'Onèsim situant la qüestió com una cosa de tres: l'amo *Filèmon*, l'esclau *Onèsim* i l'amic *Pau*.

Però sempre amb Crist com a únic Senyor de tots tres.

La súplica de Pau és *a favor del meu fill Onèsim que he engendrat a la fe estant a la presó*. La fugida de l'esclau és vista com a providencial: *Qui sap si l'esclau Onèsim es va separar un moment de l'amo Filèmon perquè ara el recobris no ja com esclau sinó com un germà estimat*.

Jesús anava amb molta gent: això és ocasió per recordar les condicions per a ser deixeble/seguidor de Jesús.

Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare.. i la pròpia vida, no pot ser deixeble meu.

La sentència no contraposa en disjuntiva l'amor a Jesús i l'amor a la família sota l'esquema «o l'un o l'altre», sinó que estableix un paral·lelisme comparatiu de superioritat sobre la base d'un amor reconegut per tothom com molt alt (*l'estima al pare i la mare, l'esposa i els fills*) per així concloure que cal estimar Jesús encara més.

No es vol rebaixar l'amor familiar sinó subordinar-lo a l'amor a Déu que enforteix tot autèntic amor. Només amb un amor a Jesús ben alt i fidel viurà el cristià l'amor a Déu *amb tota l'ànima, amb tot el cor i amb totes les forces*.

Per a un cristià, Déu no pot ser «un valor més».

Dues paràboles il·lustren l'ensenyament de Jesús sobre les exigències de la vocació cristiana. No és prou el desig de *construir una torre o d'anar a combatre contra un altre* sense la previsió de *calcular-ne primer les despeses i deliberar primer si pot fer front al qui ve contra ell*.

Per fer realitat la il·l·lusió de *venir amb Jesús* cal la virtut de la «prudència» consistent a discernir el bé veritable, i usar els mitjans necessaris per aconseguir-lo.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 9,13-18)

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols dient-los: / «Torneu-vos-en, fills d'Adam.» / Mil anys als vostres ulls són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon (Flm 9b-10.12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent. Ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu. Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar." Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 9,13-18)

¿Qué hombre conocerá el designio de Dios?, o ¿quién se imaginará lo que el Señor quiere? Los pensamientos de los mortales son frágiles e inseguros nuestros razonamientos, porque el cuerpo mortal oprime el alma y esta tienda terrena abruma la mente pensativa. Si apenas vislumbramos lo que hay sobre la tierra y con fatiga descubrimos lo que está a nuestro alcance, ¿quién rastreará lo que está en el cielo?, ¿quién conocerá tus designios, si tú no le das sabiduría y le envías tu santo espíritu desde lo alto?

Así se enderezaron las sendas de los terrestres, los hombres aprendieron lo que te agrada y se salvaron por la sabiduría.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán». / Mil años en tu presencia son un ayer que pasó; / una vela nocturna. R.

Si tú los retiras / son como un sueño, / como hierba que se renueva / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enséñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. / Sí, haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a Filemón (Flm 9b-10.12-17)

Querido hermano: Yo, Pablo, anciano, y ahora prisionero por Cristo Jesús, te recomiendo a Onésimo, mi hijo, a quien engendré en la prisión. Te lo envío como a hijo. Me hubiera gustado retenerlo junto a mí, para que me sirviera en nombre tuyo en esta prisión que sufro por el Evangelio; pero no he querido retenerlo sin contar contigo: así me harás este favor, no a la fuerza, sino con toda libertad.

Quizá se apartó de ti por breve tiempo para que lo recobres ahora para siempre; y no como esclavo, sino como algo mejor que un esclavo, como un hermano querido, que si lo es mucho para mí, cuánto más para ti, humanamente y en el Señor. Si me consideras compañero tuyo, recíbelo a él como a mí.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 14,25-33)

En aquel tiempo, mucha gente acompañaba a Jesús; él se volvió i les dijo: «Si alguno viene a mí y no pospone a su padre y a su madre, a su mujer y a sus hijos, a sus hermanos y a sus hermanas, e incluso a sí mismo, no puede ser discípulo mío. Quien no carga con su cruz y viene en pos de mí, no puede ser discípulo mío.

Así, ¿quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos, a ver si tiene para terminarla? No sea que, si echa los cimientos y no puede acabarla, se pongan a burlarse de él los que miran, diciendo: "Este hombre empezó a construir y no pudo acabar". ¿O qué rey, si va a dar la batalla a otro rey, no se sienta primero a deliberar si con diez mil hombres podrá salir al paso del que lo ataca con veinte mil? Y si no, cuando el otro está todavía lejos, envía legados para pedir condiciones de paz. Así pues, todo aquel de entre vosotros que no renuncia a todos sus bienes no puede ser discípulo mío.»